

Viktor Szosznora versei

Kristálya vágynak és reménynek

Kristálya vágynak és reménynek,
száz hófúvás, száz holdgaras!
Maradjak, menjek, sose kértek,
én hajsoltam magányomat.

Állok melység felett. Az égen
két griff száll. Kékség tengere.
Ó, hullámok, csipkés enyészet! –
nincs rátok szó és nincs zene.

Kristálya kinnak, feledésnek,
kongó, komor harang-imák!
Hol hold derengi e vidéket,
hol nap forralja, mint a vágý.

Itt állok. S nem lépek a mélybe.
De serlegem Rád emelem.
Iszom bronzát a bornak, és e
bronz fénye boldog énekem.

Dalolok. S nem a keserűség
kottázhatatlan énekét.
Túlérett felhő hozza hűsét,
frissítő záport küld az ég.

Itt állok. Poklaim ledőltek,
nem vesznek rajtam már erőt.
Kristálya légnek és időnek,
ó, vágy- és létezés-erőd!

[illegible]

Fehér este, fehér este,
fénykalász pereg.

Nem tücsök cirpel felettem,
csengettyű csereg.

Fehér este, fehér este,
birkabégetés.

S gyertyák soraként derengve
áll a kerítés.

Miért susognak a nyírfák oly bánatosan?

Nékem súgják: végső órád
jő hamarosan.

Jöjjön hát a végső óra,
én nem remegek.

S nem is készíték az útra kardot, serleget.

Könyv, évfordulók – szivemben
nincs hiú remény.

Hófehér halotti ingem,
ím, felöltöm én.

Fehér este, fehér este,
fénykalász pereg.

És csengettyűként felettem
tücsökszó csereg.

Levél

Kertedben emlékezzél majd reám,
hol a hangyák rőt pajzsot hordanak,
s a verebek úgy tárják szárnyukat,
mintha liliom nyitná szirmait.

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Viktor Szosznora](#) című oldalra